

Tháng t

Tác Giả: Minh Trang

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 22:59

Tháng t 1975.

Nhà nhiê u ng i dân mi n nam Vi t Nam lúc đó. Khi nghe tin đ t n c thanh bình, hai mi n nam b c thông th ng, m i ng i t nay s không còn nhìn th y c nh chi n thanh ch t chóc th m kh c thê l ng.

Ch ng riêng gì gia đình chúng tôi mà h u nh đ i đa s dân chúng trong mi n nam đ u có ý đ nh l i quê nhà, n i chôn nhau c t rún, n i sinh ra l n lên và n i mái gia đình thân yêu.

Th nh ng...

Cũng t i cái quy t đ nh quá là sai l m này mà cu c s ng c a chúng tôi đã lao đao, kh n đ n, kh s t n cùng su t ba năm dài.

Sau m t đêm dài gi i nghiêm, màn k ch đ i ti n cho m i đ u ng i còn có hai trăm đ ng. Sau đó c ng s n đã đánh ti p t c vào nh ng ng i dân đ c m nh danh là b n t s n. Nh ng m t đ c đánh bóng, đ c mài dũa th t kên nh làm ít h ng nhiê u, ti n lên th gi i đ i đ ng?

Âm thanh nhai đi nhai l i m i ngày t đ u trên cu i ngõ (mà đ n gi ng i ta v n c i nh o báng là làm và nghe ...qua loa) qua nh ng chi c loa qu quái v i gi ng đ u the thé và chất chúa nh nh ng chi c búa t đã đ p vào nh ng thanh s t....

Nh ng em bé lên ba t p t nh vào nhà tr , chi u v hát ê a nh ng bài ca ca t ng bác H già. Tr con đã đ c d y b o nh ng gì? Hãy k l i cho cô giáo nghe nh ng gì cha m đã nói năng và tâm s i nhà!

Đ n lúc chính đ a con trai lên ba c a chúng tôi đã th th đ i u này, t ng t ng cái kh i óc tr con vô t trong tr ng này nay mai s tr thành b n công an soi mói rình r p ngay chính ng i

thân bên cạnh mình đã làm chúng tôi không còn lưu luyến giây phút nào nữa. Phải mau rời đi đây, hãy đem những đồ đạc còn lại trong phòng này đi mau trước khi chúng nó trở thành kẻ không còn tìm gan và đôi mắt cú vọ suốt đêm để bắt làm những công việc tay sai cho bọn sói lang và rình rập những người hiền lành mà người họ chỉ muốn thu nạp một cuộc sống an lành.

Chúng tôi rời quê hương vào năm 1978....

Chỉ có ghe nhỏ bé đã mang chúng tôi đi, lênh đênh trên biển cả suốt mấy ngày dài. May mắn làm sao, đám người tôi nghi ngờ này đã không bị cướp biển, không bị bão tố kéo dài, không bị mất đi một mảnh sống nào như những chiếc ghe xuồng khác và cuối cùng chúng tôi đã đến nơi đây. Những chiếc Đò đã chờ đợi và đón nhận những bàn tay người hiền lành và chúng tôi tìm thấy.

Thời gian đó, làn sóng thuyết nhân và danh tiếng nổi là những tin tức nóng hổi được đưa lên báo chí, truyền thanh, truyền hình mỗi ngày như chính phủ Đò đã đón nhận bao nhiêu người tị nạn và đưa họ về quê hương. Hình ảnh người tị nạn được đưa lên hàng đầu của những trang nhật báo Buổi Chiều hay Miền Nam Thời Báo...vv...vv..

Những người đó...

Radio và đài truyền hình đã đưa những phóng viên đến thăm người tị nạn chúng tôi. Người phóng viên bắt đầu rút trong túi áo ra một lá cờ nhỏ như vệt màu vàng và ba sắc đỏ thân thiện. Qua lời thông báo của anh sinh viên đi du học và cũng đã xin tị nạn:

Hãy cho chúng tôi biết cảm tưởng của các anh chị khi cầm lá cờ này trong tay và cái không khí từ đó nảy ra sao?

Cảm tưởng gì?

Không khí từ đó này ra sao ?

Chúng tôi đã không nói lên được cảm giác nào mà chỉ nhìn nhau ...và khóc như chưa lần nào được khóc.

Bây giờ thì đã 30 năm trôi qua...

Ngoảnh lại nhìn những ngày xa xăm đó, chân bước đi mà lòng cứ ngập ngừng.

! Thì ra nào có ai lại muốn bỏ quê hương xưa sống đi mà ra đi?

Nào có ai lại muốn bỏ lại quê hương làm bạn bè thân yêu từ khi bé thơ cho đến lúc trưởng thành?

Nào có ai lại muốn quay lưng không nhìn lại mảnh vườn, căn nhà sinh ra và từ đó đã lớn lên?

Thế mà đành phải bỏ hết, bỏ tất cả đi mà ra đi.

Từ đó.....

Mười năm không hẹn mà ai cũng cùng nhau có đến tháng tư là gặp nhau cùng nhau giống trẻ con.

Trẻ con như giặc giả. Trẻ con hiểu thức mình như được bao giờ quên cái ngu ngốc. Trẻ con như chúng ta lánh xa cái màu đen ngòm kia.

Tháng tư

Tác Giả: Minh Trang

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 22:59

Còn lại gì? Vẫn muôn đời còn đây lá cò vàng ba sắc đỏ.

Mỗi năm đến tháng tư là lá cò lại được bay phất phới. Lá cò bên cạnh những người già che dù dùm họ những nơi niếm nhớ quê hương. Lá cò bên cạnh trẻ thơ vui đùa hồn nhiên bên những mặt trời hồng mãi trong không khí từ do dự nhân quyền bác ái đang lên đời.

Cò bay... tiếng hát quê hương vang vang.

Đã có những người đứng lên đi đứng đứng cho mặt trời mai sáng lên. Cũng có nhiều người đã bỏ thân nơi vùng đất tím dung. Ai ai cũng ôm ấp trong lòng mặt trời sẽ được trở lại quê nhà với màu cờ thắm đỏ tươi do.

Những ai ta hay nói cóc chết ba năm quay đũa với núi. Còn chúng ta, những người Việt tha hương thì muôn đời quay đũa với quê hương.

Chúng tôi đã chôn cất biết bao nhiêu người già lên lên tới bờ cuộc sống an lành nơi đây để trở về, niềm mơ ước cuối cùng là được chết nơi quê hương của mình. Nhưng rồi sau đó chết một thời gian ngắn lại thấy trở về..ra!

Đi đâu khúc nhạc? Đi đâu đã ngăn trở những người già nua với giấc mơ đến thu hoạch được và chết nơi quê hương của mình?

Có phải chăng là tôi bị lừa dối màu cờ vàng ba sắc đỏ này?

Lá cò cho chúng ta đi đứng từ lui, cái từ do dự tình từ và có quyền lợi của chúng. Quê hương thân thiện những con người đã trở thành chai đá, cái màu đỏ đã nhuộm mất tim gan và bị con người mất hết lòng tri.

Tháng tư

Tác Giả: Minh Trang

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 22:59

Tháng tư là trời xuân.

Tôi nhớ đã được gặp chị nhiều lần dưới số 30. Cái đầu tiên đầu tháng này chúng ta không được quên. Tháng tư xuân là khi những cơn mưa đầu tháng của đoàn người đã đi trong đêm tối đầy chông gai để được tìm đến nơi có ánh sáng chan hòa đầy tình người.

Tháng tư xuân là khi những cơn mưa đầu xuân đã đem về cho người nào quê hương.

Ôi! Tháng tư.

Giá mà trên những tờ lịch không còn in tháng tư, có lẽ con người chúng ta sẽ bớt đi những nỗi đau khổ, tháng tư trứ buồn làm bao nhiêu người đã khóc âm thầm...

Này mẹ, này chị ...

Tháng tư xuân làm mẹ nhớ, chị nhớ người cha thân yêu, người chị đang đứng tay gãi nay đã ở đâu? Có nhìn thấy chăng? Đám con đã lớn khôn. Có đứa hiền ngang ngạnh mẹ làm con dân Việt, cũng có đứa đôi mắt tôi đã mở để nhìn cái vẻ đẹp da vàng của mình ...

Tháng tư trời xuân, hãy ôm vào lòng những tin yêu và hy vọng. Tháng tư cần đến, cần đi.

Hãy nói với chính chúng ta, tháng tư sẽ không còn buồn bã hay tuyệt vọng mà là vun đắp những mầm xanh kia thành những đóa hoa đẹp tình người. Hãy nhớ những mầm xanh non yếu lá cỏ lúc chúng ta mang ra đi và nhớ mãi những mầm xanh non yếu thay ta gìn giữ tiếp tục những công việc này.

Chúc chị nhớ sẽ có ngày chúng ta trở về quê hương.

Tháng t

Tác Giả: Minh Trang

Chúa Nhật, 05 Tháng 4 Năm 2009 22:59

Tháng t s không còn bu n và nét g ch s không còn màu đ m đ mà thay vào là nh ng màu xanh t i hy v ng c a con ng i, c a t do, c a yêu th ng.

Minh Trang

Munich, nh ng ngày tháng t 2009